

ΔΙΝΟΡΑ

Ἡ ἰδέα τῆς φιλολογικῆς ἀνταποδόσεως δὲν ἄφινεν ἤσυχον τὸ σῶμά του, ἀνεκάτευε τὸ αἷμά του. Ἐπίστευεν ὅτι ἀνεγεννᾶτο. Καὶ ἔπειτα ἐκεῖνο τὸ μυθιστόρημα, μυθιστόρημα ἀξιώσεως, ἡ διαθήκη του, Ἰστορία Ἡπειθέρτος, ἔδιδε φυτίλι εἰς τὴν παλαιὰν λυχνίαν. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν τὸ πᾶν κατέρρευε.

Μόλις ἐξήρχετο συρόμενος, καὶ διεύθυνε πλίσιν τῶν φαιῶν σκοπέλων, πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπηλαίου τῆς δειροφυτείας διὰ νὰ βλέπῃ τὸ νερὸ νὰ τρέχῃ, νὰ τρέχῃ, παρουσιάζον εἰς τὸ σῶμά του τὴν ἀναπόφευκτον καὶ τετριμμένην σκέψιν ὅτι καὶ ἡ ζωὴ τρέχει ταχύτερον ἀκούη—ἡ ζωὴ, τὸ βραγὺ τοῦτο παίγιον—ἀλλὰ γρήγορα ἐπανήρχετο, μὴ ἀγαπῶν εἰμὴ τὸ δωμάτιόν του, τὰ βιβλία του, τὸν Δελακρά του.

— Σωστὴ ὥραία κόρη αὐτὴ ἡ Μαροκίνη! ἔλεγε πρὸς τὴν Δινόραν, τὴν ἀγόρασα, διότι ὠμοιάζε τῆς μητρός σου, μὲ τὴν ὁποίαν πάλιν μοιάζεις πολὺ! . . .

Μίαν ἡμέραν, ἐπανῆλθε μελαγχολικώτερος. Εἶχε σταματήσει εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Βατινιὸλ ἐνώπιον μικροῦ βιβλιοπωλείου, καὶ, μηχανικῶς, μετὰ τῶν εἰκονογραφημένων ἐκδόσεων ὅπισθεν τῆς βιτρίνας ἀνέγνω μὲ κεφαλαῖα γράμματα ἐπὶ κεφαλῆς μικρᾶς εἰκονογραφικῆς ἐφημερίδος τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν, ἣτις τὸν ἐκολάκευε καὶ τὸν ἐλύπει :

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀριθμοῦ ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῆς

ΔΙΝΟΡΑΣ

ὑπὸ

Εὐγενίου Φερῶ

συγγραφέως καταστάντος τὴν διασημότητα ἀπὸ τῆς δίκης τῶν μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας.

Διάσημος μετὰ μίαν δίκην! Διάσημος ὑπ' ἐνὸς σκανδάλου! Ἄ! φήμη, φήμη, αἰωνία ἑταῖρα.

Ὁ Φερῶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπανῆλθε λυπημένος εἰς τὰ ἴδια, ἀλλὰ μὴ ἔχων τὸ θάρρος νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναδημοσίευσιν τοῦ παλαιοῦ λησμονημένου μυθιστορηματός του, ὅπερ, ἀναφαινόμενον, τῷ παρεῖχε μίαν ἀνταύγειαν, ἐν φάσμα δόξης.

Ἐκτοτε δὲν ἐξῆλθε πλέον. Μετέβαινεν ἤσυχος ἀπὸ τοῦ ἐνός μέρους εἰς τὸ ἄλλο, ἢ πρὸς τοῦ παραθύρου τοῦ παρετήρει τοὺς διαβάτας τοῦ δρόμου, τὰ παιδιὰ ποῦ ἐπαίζαν εἰς τὴν πλατείαν, τὸν καπνὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ἐξατμιζόμενου ἐκεῖ μακρὰν, ἐν τῇ τάφρῳ, κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ρώμης. Οἱ κουρασμένοι κοκκινολέφαροι ὀφθαλμοὶ του, τὸ πελιδνὸν πρόσωπόν του μὲ τὴν φαιὰν γενειάδα του, χλωμὸν ὡς ἂν ἀντηνάκλα ὄλο τὸ λευκὸ χαρτί, τὸ ὅποιον εἶχε γεμίσει εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, ἐφάνοντο ἐκεῖ πρὸς τοῦ παραθύρου, καὶ ἐπὶ τῆς ἑδρας του ὁ Εὐγένιος Φερῶ δὲν ἔτρωγε πλέον, ἀναπνέων τὸν ἀέρα καὶ βλέπων νὰ περῶσι, νὰ φεύγῃσι ἐν τῇ ὀμίχλῃ τὰ ὄνειρα τῶν ὀνείρων του.

Ἡ Δινόρα τὸν ἐνόμιζε χαμένον. Καὶ τὸν περιστοιχίζει διὰ φλογερῶν φροντίδων, ἀμφισβητούσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας, καὶ θέλουσα νὰ τοῦ δώσῃ σικίαν τινα χαρᾶς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας του. Δὲν ἦτο πλέον πλούσιος ἐν τῷ τοῦ ἠπειθέρτος.

Αἱ μικραὶ οἰκονομίαι του ἄλλοτε εἶχαν καταδυθισθῆ ἐν τὸς τοῦ μεγάλου ναυαγίου τῆς Σιέρρα Φουέντας, τῆς ὁποίας, ἐπίσης, ὁ χρυσὸς εἶχεν ἐξατμισθῆ ὡς καπνός. Παντοῦ καπνός, καὶ τὸ ἰδανικὸν αὐτὸ ἀκόμη εἰς τὸ τέλος τέλος, τὸ ἰδανικόν, ὅπερ εἶχε νομίσει ὅτι κατέκτησεν, δὲν ἦτο καπνός ἐπίσης, διελθὼν διὰ μέσου τῶν δακτύλων του; Ἡ Δινόρα ἐν τοσοῦτῳ ἐφύλαττεν οἰκονομίας τινάς, τὰς τελευταίας, ἀπὸ τὸν καιρὸν καθ' ὃν ὁ Φερῶ ἦτο εἰς θέσιν νὰ συντελῇ εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ νεανικοῦ πουγγίου τῆς καὶ γραμματῖα λαχείων, περὶ τῶν ὁποίων μυθιστοριογράφος ἔλεγε, πάντοτε τρεφόμενος ὑπὸ χιμακρῶν, ὅτι ἔρχει ἐν ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ τοῦς κάμῃ πλουσίους. Αὐτὰ τὰ λαχεῖα τῶρα πωλούμενα τὸν ἔκαναν νὰ ζῆ καὶ ἐβοήθουν τὸν τίμιον ἄνθρωπον νὰ ἀποθάνῃ ἐν εἰρήνῃ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπνος ἐπιτεινόμενος καθ' ἐκάστην ἐφαίνετο ὅτι περιέβαλλε τὸν ἀσθενῆ. Ἀπεκοιμᾶτο, ἐκτείνων τὰ κουρασμένα μέλη του, ὡς ἄνθρωπος ὅστις πολὺ ἐπεριπάτησε. Ἦτο μακρὸς ὁ σταθμὸς τῶν μόχθων ὁ ἐργάτης τῶν ὀνείρων ἐδικαιοῦτο νὰ κάμῃ τοὺς ὄμους ὑπὸ τὸ φορτίον.

Καὶ πλέον δὲν εἶχεν οὔτε τὴν ὄρεξιν τῆς ἐργασίας του. Ἄφινε τὸ χαρτί νὰ κυλίσται ἐπὶ τοῦ γραφείου του, καὶ παρατηρῶν τὸν τίτλον τοῦ μυθιστορηματός του, τοσάκις καλλιγραφέντα, ὑπὸ τόσα διάφορα σχήματα γραφῆς, ἔσειε τὴν κεφαλὴν, μαντεύων ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔγραφε πλέον, ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Εἶνε ἄδικον. . . ἐπήγαινε τόσῳ καλᾷ!

Καὶ τὸ διηγείτο εἰς ἑαυτὸν ἐν μακραῖς συγκεχυμέναις ὀπτασίαις τὸ μυθιστόρημα τοῦτο μιᾶς προπληκτικῆς καὶ παραγνωρισθείσης ὑπάρξεως.

Ἐπειτα κατέπιπτε κληίρης, μὴ ἔχων πλέον δύναμιν νὰ ζῆ καθήμενος. Εἰς μάτην οἱ ζωμοὶ καὶ τὰ ὀνείρια τῆς Βικτορίνας; ἔχανεν ἰσημέραι τὰς δυνάμεις του ὁ ἱατρός εἶχε προσφέρει τὸν φοβερόν λόγον! «Δὲν ὑπάρχει πλέον λάδι!» Μπᾶ! Ὁ Εὐγένιος Φερῶ δὲν θὰ δυσηρεστεῖτο νὰ τελειώσῃ τριουτοτρόπως! Εἶχε δικαίωμα ἴσως εἰς τὴν ἀνάπαυσιν! Δὲν θὰ ἐδουκίμαζεν ἄρα γε τὸν γλυκὸν ἐκεῖνον θάνατον, ὅστις ἔρχεται ὡς ἀποκόρωσις; Ἡ Δινόρα τοῦ ἐχαμογελοῦσε, ἡ Βικτορίνα τὸν ἐχάϊδευε σὰν παιδάκι. Αἱ ὕλικαι φροντίδες ἦσαν πλέον φάσματα, οὐδ' ἐσκέπτετο εἰς αὐτάς, εὐριτκόμενος ἐν τῇ εὐδαίμονι ἐκείνῃ καταστάσει τῆς ἀσυνειδησίας, ἐντὸς τῆς ἐποίας ἡ ἀσθένεια βυθίζει ἐνίοτε τὰ θύματά της. Δὲν εἶχεν ἢ μίαν ἰδέαν θλίψεως, ἀλλ' ἐπιμένουσιν, ἰσχυρογνώμονα, στερρὰν ἔτρεμε μήπως ἐφάνῃ ἀχάριστος πρὸς τὸν κύριον Δὲ Σεντεναί ἐξονυχίζεν εἰσέτι τὸν φόβον τοῦτον. Ἡ ἀχαριστία, ἡ μαύρη αὐτὴ πανοῦκλα, τοῦ ἐπροξενούσε φρίκην. Καὶ ὅταν ἐσκέπτετο, ὅτι μόνος ἐξ ὄλου τοῦ κόσμου ὁ πρίγγιψ Ρενὲ Βωμαρτέλ Δὲ Σεντεναί τὸν εἶχε σκερθῆ ἐν ταῖς ἀτυχλαῖς του!

Παρεκάλει τὴν Δινόραν νὰ γράψῃ πρὸς τὸν πρίγγιπα, νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐὰν ἤθελε νὰ ἔλθῃ παρὰ τὸ προσκέφαλον τοῦ «προστατευομένου» του, — «διότι ὑπῆρξα προστατευόμενός του», — δίχως νὰ παρατηρήσῃ τὸν τρόμον καὶ τὴν ὠχρότητα, ἣτις ἐκυρίευσεν τὴν δυστυχῆ.

(ἀκολουθεῖ)